

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) E. L., b) R. L., c) S. W., d) B. G.**, . všichni zastoupeni Mgr. Bohumilem Vondříčkou, advokátem se sídlem 460 01 Liberec 3, Na Rybníčku 6, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem 460 01 Liberec, Rumjancevova 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. J. Ž., 2) Ing. J. Ž.**, osoby zúčastněné na řízení zastoupeny Mgr. Bohumilem Vondříčkou, advokátem se sídlem 460 01 Liberec 3, Na Rybníčku 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2006, čj. O-16/337/2006-Smý, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) c) a d) a osob zúčastněných nařízení 1) a 2) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 1. 4. 2008, čj. 59 Ca 94/2006 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Katastrální úřad pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Liberec, zamítl rozhodnutím z 28. 3. 2006, sp. zn. OR-759/2005-505/9, žádost žalobců (stěžovatelů) o opravu chyby v katastrálním operátu: výrok 2: „*hranice mezi pozemky parc. č. 41 a 53/1 v k. ú. H. zůstane v katastrální mapě nezměněna a nebude zobrazena jako sporná*“, výrok 3: „*hranice mezi pozemky parc. č. 52, 211/5 a 53/1 v k. ú. H. zůstane v katastrální mapě nezměněna a nebude zobrazena jako sporná*“.

Žalovaný odvolání stěžovatelů proti citovaným výrokům 2 a 3 zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu v tomto rozsahu potvrdil.

Žalobci (stěžovatelé) podali proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Zdůraznil, že institut opravy chyb zásadně slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou chyb dochází ke změně v evidovaných údajích, přičemž zásadně platí, že se jí nemění právní vztahy k nemovitostem, jak vyplývá z § 5 odst. 7 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Dále uvedl, že soudy opakovaně vyslovily, že spor mezi vlastníky sousedních nemovitostí týkající se průběhu hranice evidované v katastru nemovitostí s hranicí v terénu nelze řešit správní cestou. Úkolem soudu je přezkum zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, nikoliv nahrazování jejich vysoce odborné činnosti.

Právní předchůdce katastrálního úřadu v Liberci provedl v roce 1992 změnu zákresu hranic pozemků uvedených shora, a to na základě náčrtu č. 101; tomuto náčrtu dle krajského soudu stěžovatelé neoprávněně vytýkali nedostatky ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 22/1964, o evidenci nemovitostí, neboť ustanovení na řečený náčrt nedopadalo. Na základě náčrtu č. 101 nebyl totiž proveden zápis právních vztahů do evidence nemovitostí, ale došlo jím pouze k opravě chybného zakreslení hranic pozemků, jež podle správního orgánu vzniklo při pořizování map v 80. letech minulého století. Krajský soud přisvědčil stěžovatelům v tom, že ze správního spisu nevyplývá, že by byli přítomni podrobnému měření změn č. 101, na jehož základě byl uvedený náčrt vyhotoven; bez dalšího to však dle krajského soudu samo o sobě neznamena, že by oprava zákresu hranic pozemků byla učiněna chybně.

Jak uvedl krajský soud, důvodem provedení opravy katastrálního operátu mohlo být zjištění chybného zakreslení hranice pozemků, pokud by neodpovídalo listinám, na základě kterých byly údaje katastru nemovitostí zapsány; zároveň však upozornil, že správní orgány zjistily, že stav v katastru nemovitostí odpovídal obsahu nabývacích listin a vytyčovacích náčrtů č. 196-503/2001 a č. 204-590/2001; z nich vyplývalo, že stěžovatelé byli přítomni vytyčování hranic pozemků, při nichž byly lomové body vytyčeny v terénu podle geometrického a polohového určení v katastru zachycujícího stav po opravě zákresu hranice na základě náčrtu č. 101 a proti takto vymezeným hranicím nevznikli žádné připomínky.

Žalobci doložili svůj návrh na opravu katastrálního operátu vytyčovacím náčrtem č. 263-503/2005 z 7. 4. 2005, z něhož vyplývá provedení vytyčení hranic pozemků dle katastrální mapy ve stavu k 31. 5. 1992, tedy před provedením opravy zákresu hranic na základě náčrtu č. 101; zároveň z něho však vyplynulo, že při tomto vytyčení nebyl průběh hranic vlastníky pozemku odsouhlasen, naopak je zjevná spornost těchto hranic (nesouhlas H. N., vlastníka pozemku parc. č. 53/1); správní orgány tedy nepochybily, pokud s přihlédnutím k této spornosti neshledaly oporu k provedení opravy katastrálního operátu v § 8 katastrálního zákona.

Soud se nezabýval námitkami ohledně průběhu hranice mezi pozemky parc. č. 48 a 53/1, neboť žalobci nebyli jejich vlastníky a nikterak v tomto ohledu nedoložili jakékoli

dotčení na svých právech. Konečně soud konstatoval, že ve zbytku žaloby se jedná pouze o skutková tvrzení žalobců, aniž by z nich vyvozovali důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí; soud je proto nepovažoval za žalobní body.

Proti rozsudku krajského soudu podali stěžovatelé kasační stížnost, kterou opírali o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem. Stěžovatelé nesouhlasili s názorem soudu, že na základě náčrtu č. 101 nebyl proveden žádný zápis ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí; na jeho základě podle nich byla fakticky provedena změna zákresu hranic pozemků, jež se promítla do katastrálního operátu a jež ve všech následujících náčrtech a geometrických plánech byla vždy vzata za správnou. Podle stěžovatelů je nerelevantní skutečnost, z níž vycházel soud, totiž že stěžovatelé neměli připomínky k vytyčení hranic dle obou náčrtů z roku 2001; podstatné je, že při nich vytyčovatelé vycházeli ze zakreslení hranic podle náčrtu č. 101, s nímž ovšem stěžovatelé nebyli předem seznámeni a na jehož základě tedy provedl správní orgán zákres hranic pozemků bez jejich vědomí. Krajský soud podle stěžovatelů nesprávně postavil své rozhodnutí na konstatování sporu mezi sousedy o průběh hranic; stěžovatelé k tomu namítli, že nejde o spor mezi sousedy, ale o spor mezi stěžovateli a správními orgány, které ohledně náčrtu č. 101 nepostupovaly v souladu se zákonem. Stěžovatelé také vytýkali soudu, že nezkoumal rozpor, „že náčrtem č. 26 (pozn.: z roku 1981) *byl stanoven jako hranice pozemků plot v majetku jednoho majitele a náčrtem č. 101 byl zaměřen nový plot jiného majitele v jiné pozici než byla zjištěna při místním šetření v náčrtu č. 26*“. Náčrt č. 101 nebyl dle stěžovatelů zpracován v souladu s nabývacími tituly k pozemkům, jichž se týkal; soud měl dle stěžovatelů zkoumat, zda tento náčrt byl s nabývacími tituly v souladu či nikoliv. Jelikož náčrt č. 101 neměl náležitosti nabývacího titulu, neměl soud k jeho obsahu přihlížet, vč. listin z něj vycházejících. Soud nepřihlédl k tomu, že tento náčrt neměl náležitosti vyžadované zákonem, není možné zjistit, zda jej provedla oprávněná osoba, že správní orgány neprokázaly datum zanesení tohoto náčrtu do katastru. Ze všech uvedených důvodů navrhli stěžovatelé rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Stěžovatelé v ní podle něj neuvedli žádná nová tvrzení, proto odkázal na obsah správních rozhodnutí založených ve spise a na své vyjádření k žalobě. Ve stručnosti pouze zdůraznil, že v dané věci nepřipadal postup podle § 8 katastrálního zákona v úvahu, neboť předmětem řízení o opravě chyby v katastrálním operátu nemůže být spor vlastníků o průběh hranic jejich pozemků; takový spor může být řešen buď jejich dohodou nebo soudem v občanském soudním řízení.

Nejvyšší správní soud uvážil následující skutečnosti:

V posuzované věci se jedná o hranice pozemků v katastrálním území H.

parc. č. 53/1 ve vlastnictví H. N.,

parc. č. 211/5 ve vlastnictví E. L. (nabytého na základě rozhodnutí pozemkového úřadu z 29. 3. 1994, čj. PÚ-R-2160/1994-Ge, o schválení dohody o vydání věci ze dne 22. 2. 1992),

parc. č. 52 ve vlastnictví E. L. (nabytého na základě rozhodnutí pozemkového úřadu čj. PÚ-R-7320/01-Ge ze dne 17. 7. 2001),

parc. č. 41 v podílovém spoluvlastnictví E. L., R. L., B. G. a S. W. (pro každého v ideálním podílu $\frac{1}{4}$).

Zákon o evidenci nemovitostí dal vzniknout evidenci nemovitostí, jež byla postupně zřizována ve dvou etapách. Ve druhé z nich (od roku 1967) byly postupně zapisovány právní vztahy dosud v evidenci nevyznačené (§ 4 vyhlášky Ústřední správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon o evidenci nemovitostí); v rámci této etapy mimo jiné probíhala v jednotlivých katastrálních územích místní šetření porovnávající skutečný stav se zápisy v dřívějším pozemkovém katastru.

V rámci technickohospodářského mapování proběhlo v dubnu 1981 místní šetření také ohledně pozemků, jež jsou předmětem tohoto řízení. Soupis nemovitostí č. 26 mimo jiné podepsala E. L. (parc. č. 41), Státní statek Liberec (parc. č. 52), L. M. (parc. č. 53; kupní smlouva s manželi N. byla uzavřena v roce 1985).

V roce 1992 středisko geodézie v Liberci provedlo opravu chyby v zákresu hranice pozemků novým zaměřením plotu mezi parc. č. 41 a 53 a mezi parc. č. 52, 211 a 53. Oprava je vyznačena v záznamu podrobného měření změn (ZPMZ) č. 101, položka 1, „jako oprava chyby v zákresu, která vznikla při vyhotovení mapy THM“ (tj. novým mapováním).

Dne 24. 5. 2001 byl sepsán protokol o vytyčení hranice mezi pozemkem parc. č. 53/1 a pozemky parc. č. 41, 52 a 211/5, a to na žádost R. L. V protokole je uvedeno, že vytyčení bylo provedeno na podkladě digitální mapy katastru nemovitostí (vytyčovací náčrt č. 196-503/2001). Seznámení s průběhem a označením vytyčené hranice pozemků potvrdili svým podpisem R. L., E. L. (za parc. č. 41 a 211/5), manželé N. (vlastníci parc. č. 53/1). Výslovně zde bylo uvedeno, že podepsané osoby nemají k vytyčené hranici pozemků připomínky.

V září 2001 bylo na základě objednávky Okresního úřadu Liberec – pozemkový úřad provedeno vytyčení hranic pro účely restituce. Protokol z 10. 9. 2001, v němž je rovněž uvedeno, že vytyčení hranic v terénu bylo provedeno na podkladě digitální mapy katastru nemovitostí, podepsala mimo jiných také restituentka E. L. a J. N. (parc. č. 53/1). Zúčastnění opět nevznesli žádné připomínky.

Vlastník pozemku parc. č. 53/1 H. N. vyjádřila ve správním řízení opakovaně nesouhlas s tvrzeními stěžovatelů ohledně nesprávnosti vytyčení hranic mezi jejich pozemky; uvedla, že hranice mezi pozemky byla dlouhodobě respektována vlastníky všech pozemků a sousedské vztahy byly dobré. Teprve po smrti jejího manžela na podzim 2001 začali její sousedé vznášet námitky proti hranicím, do té doby nic nenamítali, a to ani když manželé N. postavili kolem svého pozemku na podkladě vytyčovacích návrhů plot.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžovatelé se domáhali opravy zakreslení hranic výše specifikovaných pozemků v katastrální mapě, přičemž svůj nárok opírali o § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, podle něhož opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Výkladem pojmu „zřejmý omyl“ se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 – 103: *„vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).“*

Stěžovatelé namítali, že správní orgán vyznačil hranice pozemků v mapě v evidenci nemovitostí na základě náčrtu č. 101, přičemž tato listina trpěla nedostatky odporujícími formálním požadavkům zákona účinného v době jejího vzniku, a to § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí. Ve smyslu výše provedeného výkladu by se v případě úspěchu jejich námítky mohlo tedy jednat o *error iuris*, tj. pokud by došlo „k zápisu skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem“, a to pochybením pracovníka katastrálního úřadu (resp. v daném případě evidence nemovitostí).

Přistoupit na myšlenku stěžovatelů, že je nutno se zabývat formálními nedostatky náčrtu č. 101 a po jejich zjištění rozhodnout, že změny v operátu provedené na základě tohoto náčrtu, vč. veškerých pozdějších úkonů, které z takto zakresleného stavu v katastrální mapě vycházely, byly nezákonné a nepřihlížet k nim, by bylo nepřipustně zjednodušené a nesprávné. Je nutno posuzovat návrh stěžovatelů v širším rámci zákonné úpravy platné a účinné v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Předně, jak správně uvedl krajský soud, opravou chyb v katastru nelze měnit právní vztahy k nemovitostem [§ 8 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle něž právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou]. Dále je třeba zdůraznit, že namítaný omyl musí být „zřejmý“- oprava katastrálního operátu tedy nemůže být provedena, existuje-li o ní nejasnost či spor. V době rozhodování správního orgánu (zrušeno až k 1. 3. 2007) byla platná a účinná vyhláška Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 196/1999 Sb., kterou se prováděl katastrální zákon a zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. V § 46 „oprava chyb v katastrálním operátu“ v odst. 1 tato vyhláška stanovila, že „v souboru geodetických informací se opraví chybné geometrické a polohové určení hranice pozemku, je-li nesporně zjištěno a protokolárně doloženo, že se neshoduje se stavem

hranice v terénu, současný průběh hranice v terénu není dotčenými vlastníky zpochybňován a nebyl jimi měněn". Všechny tyto tři podmínky musely být splněny kumulativně.

Z uvedeného vyplývá, že k opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici mohl katastrální úřad přistoupit jen tehdy, pokud byla hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru na základě listiny, která nesplňovala požadavky zákona, jak tvrdili stěžovatelé, a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybňovali a v minulosti jej také neměnili. Jinak řečeno, pokud byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků. Stěžovatelé se mýlí, pokud poukazují na svůj spor o průběh hranice „s katastrálním úřadem“, nikoliv s jinými vlastníky hraničících pozemků. Takto nelze na problém nahlížet: stěžovatelé sice napadají rozhodnutí katastrálního úřadu, který jejich požadavku o opravu hranic v katastrální mapě nevyhověl, nicméně důležité pro věc je, že existuje nesoulad (spor) o průběh hranic mezi stěžovateli a jinými vlastníky pozemků, který brání aplikaci § 8 katastrálního zákona vč. jeho prováděcí vyhlášky; jak bylo vysvětleno, opravu by bylo možno provést pouze v případě, že by šlo o (pro všechny dotčené subjekty) zřejmý omyl. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo, neboť průběh hranic mezi hraničními vlastníky byl zjevně sporný (viz vyjádření H. N.); katastrální úřad tudíž opravu chyby provést nemohl.

Přestože by Nejvyšší správní soud mohl přestat na tom, že krajský soud ani žalovaný nepochybili ve výkladu, že bez souhlasu všech vlastníků pozemků, o jejichž hranice se jedná, nebylo možno provést požadovanou opravu, uvede soud několik poznámek i k jednotlivým stížným námitkám.

Také v roce 1992 došlo, jak vyplynulo ze správního spisu, k opravě údaje v evidenci nemovitostí, tj. ke změně zákresu hranic pozemku § 53/1 s pozemky ve vlastnictví stěžovatelů. Namítané nesplnění podmínek § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí tedy není na místě, neboť jak správně poznamenal krajský soud, nešlo o zápis právního vztahu k nemovitosti dle tohoto ustanovení, ale o opravu dle § 5 odst. 5 vyhlášky Ústřední správy geodézie a kartografie č. 23/1964, kterou se prováděl zákon o evidenci nemovitostí.

Stěžovatelé namítali, že nebyli seznámeni s náčrtem č. 101 a na jeho základě provedenými změnami v mapě evidence nemovitostí. Také podle právní úpravy účinné před 1. 1. 1993 bylo možno provést opravu chybného zákresu vlastnických hranic, byla-li chyba zjištěna nesporně, na základě protokolárního zjištění souhlasu vlastníků dotčených pozemků. Ve správních spisech není doložen souhlas tehdejších vlastníků pozemků s opravou provedenou v evidenci nemovitostí na základě náčrtu č. 101; správní orgány to ani nepopíraly a připustily, že je spolehlivě doložen pouze souhlas J. N. Shodně s krajským soudem však kasační soud zhodnotil, že toto pochybení bylo napraveno tím, že vlastníci všech dotčených pozemků vyjádřili svůj souhlas v protokolech o vytyčení hranic pozemků v roce 2001, které z takto zakresleného stavu vycházely. Jednalo se jednak o vytyčení na základě objednávky pozemkového úřadu pro účely restituce (vytyčovací náčrt č. 204-590/2001), jednak objednávky R. L. (vytyčovací náčrt č. 196-503/2001). Tvrzení stěžovatelů, že byli v dobré víře ve správnost katastrální mapy a že byli uvedeni v omyl tím, že jim nebyla oznámena její změna v roce 1992, se soudu jeví nevěrohodná: stěžovatelé

(kromě B. G., která nabyla svůj podíl až v roce 2002) byli vlastníky pozemku parc. č. 41 (sousedícího s pozemky č. 52 a 211/5) již před rokem 1992; i kdyby nebyli seznámeni s náčrtem č. 101, museli si být vědomi toho, pokud by došlo ke změně oplocení pozemku parc. č. 53/1. Ačkoliv tedy zřejmě nebyl všemi vlastníky odsouhlasen náčrt č. 101 v roce 1992, došlo nepochybně k odsouhlasení hranic vytyčených na jeho podkladě v roce 2001; pokud by se stav nově vytyčených hranic odchyloval od „historických“ hranic pozemků, mohli tuto skutečnost namítnout stěžovatelé do některého z protokolů vyhotovených v roce 2001. To se však nestalo, proto lze jejich souhlas vyjádřený v protokolech považovat za dodatečné odsouhlasení hranic dle náčrtu č. 101. Podle § 77 odst. 8 vyhlášky č. 99/1996 Sb. (ve znění účinném v roce 2001) „*je vytyčená hranice platnou hranicí podle katastru*“.

Kasační soud proto nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud měl zkoumat, zda náčrt č. 101 byl proveden v souladu s nabývacími tituly jednotlivých pozemků, jichž se týkal a náležitostmi tohoto náčrtu. Úkolem krajského soudu rozhodně nebylo porovnávat hranice zanesené v náčrtu č. 101 s vymezením pozemků dle jednotlivých nabývacích titulů, jichž byla mimochodem celá řada a o nichž správní orgány prohlásily (a obsah předložených správní spisů tomu odpovídá), že neobsahovaly geometrické plány ani jiné prokazatelné určení hranic. Pro posouzení věci je zcela dostačující vymezení hranic provedené v roce 2001, odsouhlasené všemi vlastníky, které jakékoli pochybnosti ohledně správnosti průběhu hranic odstranily.

Na závěr je nutno shrnout, že námitky stěžovatelů ohledně rozporů polního náčrtu č. 26 z roku 1981 a náčrtu č. 101 z roku 1992, formálních nedostatků postupu orgánu evidence nemovitostí, který provedl změnu zákresu hranic pozemků v roce 1992 atd. nejsou pro samotný výsledek řízení zcela podstatné. Je nutno mít na zřeteli smysl institutu oprav chyb v katastru nemovitostí, který, jak výše uvedeno, spočívá v nápravě zřejmých, čili nesporných, omylů. Jelikož spor o vlastnické hranice mezi vlastníky v době rozhodování žalovaného trval, resp. trval ohledně hranic v podobě prosazované stěžovateli, a naopak byl všemi vlastníky protokolárně odsouhlasen faktický průběh hranic dle stavu zachyceného v katastrální mapě (2001), proti němuž posléze stěžovatelé brojili, je třeba souhlasit se závěrem žalovaného, že § 8 katastrálního zákona nebylo možno aplikovat a žádosti stěžovatelů vyhovět.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného zhodnotil stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. Stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. září 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu